4de. JAARGANG. — CURACAO DEN 19n NOVEMBBER 1887. — N° 203

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

De Agentuur:
JAN ELLIS, *Curaçao*, — Otrabanda.
JUAN CAPRILES, *Arubc*, — Playa.
JOSÉ A. ROSA HERRERA, *Bonaire*. — Playa.
UITSLUITEND AGENT VOOR FRANKRIJK
Teissedre, 39 Rue Paradis Poissonnière, Parijs.

E Coerant aki ta sali toer Dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10.— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

De Oostersche Quaestie
EN EUROPA.

—o—

II (*Slot*).

„Onze vijand is de Duitscher!" dat is de leuze, waarin Rusland zijn Panslavistisch fanatisme, zijn streven, om alle Slavische volksstammen onder den schepter der Czaren te vereenigen, lucht geeft: „onze vijand is de Duitscher!" dat is ook de leuze, waarmede de mannen der revanche-partij in Frankrijk den wrok der bevolking tegen Duitschland trachten levendig te houden en, zoo mogelijk, nog aan te wakkeren.

Er bestaat dus een innige geestverwantschap tusschen de coryphee̎ën van het Panslavisme en de aanvoerders der revanche-partij; beiden haten Duitschland met een schier grenzenloozen haat: dezen, omdat zij de diepe vernedering, welke de Duitschers ten jare 1870 Frankrijk deden ondergaan, maar niet kunnen vergeten: genen, dewijl Duitschlands macht hun een onoverkomelijke hinderpaal is, om hunne nationale staatkunde met kracht door te drijven. Sinds het jaar ~~1870 laat Frankrijk~~ geen enkele gelegenheid voorbijgaan, om Rusland te believen, en Rusland van zijn kant toont zich niet ongevoelig voor Frankrijks vriendschap. De gemeenschap van haat en wrok tegen Duitschland, deze is het, welke Frankrijk en Rusland bij elkander brengt; deze is het, welke den Parijschen Deroulède met zijn aanhang den dood van den Moskouer ex-professor Katkoff als een nationaal verlies deed betreuren.

Rusland is anders volstrekt niet Franschgezind. De journalist Katkoff heeft zelf bij zekere gelegenheid verklaard, dat, „zoo Rusland zich iets aan Frankrijks vriendschap laat gelegen liggen, dit enkel moet worden toegeschreven aan hunne gemeenschappelijke verhouding met betrekking tot Duitschland." Ook Frankrijk kan geen andere drijfveer hebben, om Rusland te zoeken dan den wrok, welken het tegen het volk van keizer Wilhelm koestert, want de belangen der Russische nationaal-politiek verschillen hemelsbreed van die der Fransche staatkunde. Had Duitschland van den kant van Frankrijk niets te duchten, de man van ijzer en staal zou reeds lang een hartig woordje in zake de Bulgaarsche woelingen gesproken hebben: maar daar hij thans tusschen twee Mogendheden staat, die beiden hem met wantrouwende en vijandige blikken aanstaren, zoekt hij, volgens de leuze van het Protestantisme, in zijn isolement zijne kracht, m. a. w. hij bemoeit zich zoo min mogelijk met de zaken in het Oosten en, ziet hij zich door een of andere omstandigheid gedwongen, het stilzwijgen te verbreken, dan hooren wij telkens het periodieke refrein: „Duitschland vertegenwoordigt geen *directe* belangen in het Oosten!"

—

Ons bedunkens verkeert het hedendaagsche Europa ten opzichte der Oostersche quaestie in een overgangsperiode. Rusland geeft nu en dan op ondubbelzinnige wijze te kennen, dat het den weg der intrigues wil verlaten, om zijne lievelingspolitiek met kracht te gaan doordrijven; in Frankrijk zal te eeniger tijd de revanchepartij de overhand verkrijgen. Dat dit tijdstip niet verre meer is, kan voor allen, die de Boulanger-demonstraties met eenige aandacht gevolgd hebben, geen geheim wezen. Duitschland eindelijk ziet aandachtig toe, houdt rekening met iedere troepenbeweging en beantwoordt de bedrijvigheid, welke in de Europeesche arsenalen heerscht, met zich wederkeerig op alle gebeurlijkheden voor te bereiden, gelijk de zooveel gerucht makende legerquaestie voor eenige maanden op de ondubbelzinnigste wijze bewezen heeft.

De Mogendheden gevoelen eerbied voor elkanders strijdkrachten, maar die eerbied gaat gepaard met wantrouwen. Dit verraadt de onrust der regeeringen van Europa, en men moet al zeer optimistischgezind wezen, om hierin niet een ongunstig voorteeken met betrekking tot den Europeeschen vrede te zien.

Er is al eens gesproken over eene Pauselijke tusschenkomst in zake de Bulgaarsche quaestie, als ware met het Bulgaarsche vraagstuk de geheele Oostersche quaestie opgelost. Naar onze bescheiden meening zou de tusschenkomst van den Paus in zake het Bulgaarsche vraagstuk *alleen*, doelloos wezen, m. a. w. Europa zou door zulk eene tusschenkomst, ook in geval zij tot eene vredelievende oplossing leidde, zeer weinig gebaat wezen, daar al heel spoedig een ander gedeelte van het Balkan-schiereiland, door Russische invloeden bewerkt, zich op den voorgrond dringen en een nieuwe quaestie op het politiek tapijt brengen zou.

Een Pauselijke tusschenkomst zou voor Europa alleen dan zegenrijk kunnen werken, wanneer het scheidsgerecht in zake de *gansche* Oostersche quaestie aan den H. Stoel werd opgedragen. Zoo eenige macht ter wereld in staat is, het zoo ingewikkelde en moeilijke vraagstuk, dat, ten spijt van verdragen, congressen, conferenties en honderden diplomatieke nota's, niet eenvoudiger maar wel moeielijker geworden is, in vredelievenden zin op te lossen, dan is het wel die grootsche, zedelijke macht, welke door God zelf, gelijk de dichter zingt, „te midden van den tijd voor allen tijd geplant" is, die, vrij van alle aardsche begeerlijkheden, zich in hare uitspraken alleen door hoogere inzichten en de eeuwige wetten der gerechtigheid leiden laat.

Wanneer wij dus de Pauselijke bemiddeling in zake de Oostersche quaestie naar het rijk der utopieën verwijzen, dan is dit niet, omdat wij den H. Stoel tot deze zware taak niet in staat achten, maar omdat wij van oordeel zijn, dat de belanghebbende Mogendheden, en met name Rusland, volgens menschelijke berekening, nimmer de hoogere belangen en eeuwige wetten der gerechtigheid, welke den H. Stoel bij zijne uitspraak zouden *leiden* en *moeten leiden*, erkennen en eerbiedigen zouden.

—

Een radicale oplossing der Oostersche quaestie is ons bedunkens niet mogelijk, tenzij door het zwaard van een Alexander en geve God, dat die Alexander, zoo hij te eeniger tijd opstaat, niet op den troon van het schismatieke Rusland zetele.

Het reusachtige Czarenrijk zal zijn ideaal nooit of nimmer opgeven, tenzij door de kracht van het ruw geweld alle hoop op de verwezenlijking daarvan voor goed de bodem werde ingeslagen.

Wat generaal Skobeleff te Parijs tot de Servische studenten zeide, is niet geheel en al van grond ontbloot: „De strijd tusschen Slaven en Teutonen," zoo sprak hij, „is onvermijdelijk, en hij zal langdurig bloedig en verschrikkelijk wezen;" het is echter te hopen, dat hetgeen hij op deze woorden liet volgen: „maar de Slaaf zal zegevieren!" nimmer waarheid moge worden.

Niet zonder reden dus zien vele Staatslieden met bange bezorgdheid in de toekomst van Europa; niet zonder reden zijn de groote Mogendheden van het Westen er op uit, zich op alle eventualiteiten voorbereid te houden, het gehalte hunner strijdkrachten te verbeteren, ze in sterkte te doen toenemen en hunne arsenalen rijkelijk te voorzien van alles, wat hun ingeval van een oorlog nuttig en heilzaam kan wezen.

Als de bom in het Oosten losbreekt, als Rusland zijne nationale politiek kracht gaat bijzetten met het zwaard, blijft het niet bij een oorlog tusschen Rusland van den een en Oostenrijk, Engeland en Turkije van den anderen kant, maar dan zal Europa tooneelen beleven, welke op de woorden van generaal Skobeleff: „de strijd zal *langdurig, bloedig en verschrikkelijk* wezen" den stempel der waarheid zullen drukken. Frankrijk ziet reikhalzend naar die schoone gelegenheid uit, om de nederlaag bij Sedan en den intocht der Pruisen in de hoofdstad van Frankrijk op eene bloedige wijze te wreken.

Dat de groote strijd eens en ook spoediger dan sommigen vermoeden zal losbreken, is onze innige overtuiging.

Laat *der alte Wilhelm* maar eens van het staatkundig tooneel verdwenen zijn, en men zal zien, dat,

FEUILLETON.

DE MISSIONARISSEN.

—o—

II

Niet zonder huivering zagen zij die ruwe en grove menschen, onder welke zij nu voortaan zouden leven; maar het bewustzijn van hun godvruchtig inzicht, om die dwalende schapen van den goeden Herder, die in de duisternis en in de schaduw des doods wandelden, tot het reine licht van het Evangelie, tot den Redder hunner onsterfeljke zielen te brengen, deed hun den afkeer, dien zij aanvankelijk gevoelden, weldra overwinnen. Toen zij in het dorp gekomen waren, schonk eene bejaarde weduwe hen, voor eenige koopwaren in ruiling, eene lieve woning met een tuintje, en terwijl Pater Andreas zich beijverde de nieuwsgierige menigte, die terstond hunne nieuwe woning binnendrong, door kleine geschenken en ernstige woorden belangstelling en welwillendheid van hunne personen in te boezemen, begaven zich zijne reisgenooten terstond aan den arbeid, om het huis tot een voor hen geschikt verblijf in te richten. Bij het naderen van den nacht verliet de indringende menigte langzamerhand het huis, en nu eerst konden Pater Andreas, en zijne gezellen Johannes, Isidorus en Raphaël, de hun zoo noodzakelijke rust gaan nemen. In de kleine doch zindelijke kamer had men spoedig met eenige planken, waarover heldere witte laken gespreid waren, een eenvoudig altaar gemaakt. Daarop werd een kruisbeeld en twee kandelaars geplaatst, en nadat men de deuren en vensters zorgvuldig had gesloten, baden de godvruchtige priesters aldaar voor het eerst hunne getijden. Niet zonder de hevigste aandoening zonden de vrome dienaren Gods hunne gebeden voor de zaligheid der arme zielen, die hen omringden, tot den gekruisigden Jezus en Zijne allerheiligste Moeder, en nadat Pater Andreas hen zijn zegen had gegeven, begaven zij zich, in hunne mantels gewikkeld, op de houten legerstede, die zij voor zich bereid hadden. Het was twee ure des morgens toen Pater Andreas zijne medebroeders zachtjes wekte. De heilige Missionaris was, toen zijne gezellen waren ingeslapen, voor zijn kruisbeeld weder neêrgeknield. Het vuur der goddelijke liefde, dat in zijne ziel gloeide, vergunde hem niet eenige rust te nemen. Den ganschen nacht was hij in aanbidding gebleven voor zijn Verlosser, en de striemen, die op zijn verstorven vleesch zichtbaar waren, getuigden van de gestrengheid waarmede hij zijn lichaam had getuchtigd, uit vreze, dat hij gelijk de Apostel zich uitdrukt, *anderen de zaligheid predikende, zelf niet zou verloren gaan.*

Allen begaven zich onmiddellijk aan het bidden hunner getijden, en na een uur in eene vurige overweging te hebben doorgebracht, droeg Pater Andreas voor het eerst in dit woeste oord het onbloedig Offer der Nieuwe wet aan den Hemelschen Vader op. Na deze heilige verrichting sprak de godvruchtige overste zijne medegezellen op de volgende wijze aan:

Broeders! onder Gods genadigen bijstand hebben wij de gevaarvolle reis door het gebergte ten einde gebracht, onder een wild volk gastvrijheid ontvangen en onze woning onder hen opgeslagen. Gedurende mijne overwegingen van dezen nacht is mij de herinnering aan het verledene levendig voor den geest gekomen. Reeds eenmaal heb ik eene reis door deze gewesten ondernomen. Mijn hart vol van den verheven indruk, dien de schoonheid van het gebergte op mij gemaakt had, trad ik in de woning dezer menschen. Helaas! hoe ruw en koud voor alle goeds vond ik de harten van die menschen, die zoo geheel vreemd aan God waren. De vrede Gods rustte op de bloeiende velden doch in de harten zijner schepselen woonde Hij niet. Eene onbeschrijfelijke weemoed greep mij aan; dag en nacht was mijne bekommerde ziel vol van de gedachte: het hart des menschen moet een tempel Gods zijn, en hier is het de zetel der boosheid. Het volk zucht in een diepen geestelijken nacht; het hemelsch licht des Evangelie's is nog niet voor hetzelve opgegaan; wanneer zal die schoone dag aanbreken, dat ik die verdoolde zielen voor den waarachtigen en levenden

zoo vóór zijn dood geen belangrijke verandering komt in den toestand van spanning, welke Europa thans doorleeft, de strijd niet verre meer zal wezen.

De quaestie, door de Russische nationaal-politiek in het leven geroepen en gaande gehouden, zal met den dag dringender worden ; het Panslavistisch fanatisme zal zich met den dag krachtiger doen gelden, driester optreden en ten laatste het Westen noodzaken er met geweld een dam tegen op te werpen.

Welk lot Europa wachtte, zoo in den grooten strijd tusschen Slaven en Teutonen de eersten zegepraalden, laat zich gemakkelijk voorzien : maar daar is een goddelijke Voorzienigheid, die de wereld bestuurt, den loop der wereldgebeurtenissen leidt, het lot van volkeren en natiën beheerscht en de Katholieke Kerk door alle gevaren en beproevingen heen tot de volledige en algeheele zegepraal voeren zal.

STAND DER MAAN.

E. K. 22 November 6 u. 7 min. A. M.

Opkomst der Zon:

25 November 6 u. 16 min.

Ondergang der Zon:

25 November 5 u. 44 min.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

—'s Nachts, van Maandag op Dinsdag jl., is de *Carribbean*, eene Engelsche boot van de Harrison-line, op hare reis van Puerto-Cabello naar hier, in aanvaring geweest met een Duitsche brik. Daar gelukkig de een niet recht op de andere is ingeloopen maar alleen schampend elkander passeerden, is de schade door dien stoot veroorzaakt, niet noemenswaardig. De onverwachte schok die èn passagiers- èn bemanning niet weinig verschrikte, stiet de matrozen van de Duitsche brik over op de Engelsche boot.

—Naar wij vernomen hebben, moet 't in deze week in de benedem districten bijzonder flink geregend hebben. Indien het zoo nog eenige dagen doorgaat, bestaat er alle hoop voor Curaçao dat het een rijk en gezegend jaar zal zijn. Van de eilanlanden Aruba en Bonaire kunnen wij niets bijzonders en meldenswaardig mededeelen.

—Op den door den Heer Consul van België aan den Heer Gouverneur der kolonie te kennen gegeven wensch der Belgische Regeering, dat Curaçao zal deelnemen aan de internationale tentoonstelling van wetenschap en nijverheid, die in Mei 1888 te Brussel zal worden geopend, hebben de Heeren *G. A. L. Ferguson, W. E. Boyé, A. A. Correa, Chs. Jutting* en *G. W. Hellmund*, op verzoek van den Heer Gouverneur, zich in Commissie gesteld om de kolonie Curaçao op die tentoonstelling te doen vertegenwoordigen.

De Commissie is bereid tot het geven van de noodige inlichtingen en tot het in ontvangst nemen van de in te zenden voorwerpen.

Alweer eene schoone gelegenheid voor de kolonie Curaçao om een proef te leveren harer vaardigheid op industrieel gebied. Dat zij niet achterblijve in dezen algemeenen wedijver.

—Van goed onderrichte zijde vernemen wij dat de onderzeesche kabel, bestemd voor de telegraphische verbinding van *Curaçao* met andere landen den 15n November jl. uit *Engeland* per stoomschip *Rolodan* herwaarts zou verzonden worden : aan boord van dat stoomschip bevindt zich de chef der expeditie de Ingenieur *William Sharpey Seaton*

Cur. Ct.

NEDERLAND

—In de Tweede Kamer is de lang besproken en bediscussieerde grondwetsherziening dan eindelijk afgehandeld. In vier dagen tijds werd afgehamerd wat tot dusver maandenlange beraadslagingen en woordenwisselingen gekost had. Wij zullen nu spoedig kunnen oordeelen over de groote zegeningen, die de vurig verlangde en ondanks zooveel gehaspel verkregen herziening het Moederland zal aanbrengen. Na de afstemming der verschillende ontwerpen is de Kamer voorloopig op reces naar huis gegaan. Tot hoe lang ? De heer Clercx sprak reeds over de nieuwe verkiezingen en wilde dat de minister de nieuwe Grondwet niet te spoedig zou afkondigen, omdat dan de verkiezingen reeds in Februari zouden moeten plaats hebben, wat met het oog op de nieuw op te maken kiezerslijsten en het gure winterweder niet wenschelijk is. De minister antwoordde dat een uitstel der afkondiging tot na Nieuwjaar hem niet zeer constitutioneel toescheen, en dat hij de moeielijkheden voor de gemeentebesturen en ontvangers niet uit het oog zou verliezen.

Men heeft dus veel grond om spoedig de verkiezingen te verwachten, ten minste als alles goed afloopt in de Eerste Kamer.

— In de Nederlandsche liberale pers doen weer fraaie berichten de ronde betreffende den onlangs overleden kardinaal Bartolini. De *Utrechtsche* weet te vertellen dat hij om zijn „vervaarlijken lichaamsomvang de Ton werd bijgenaamd." iets wat voor een liberaal blad natuurlijk buitengewoon vermeldingswaardig is. De *Nieuwe Rotterdammer* voegt er echter bij, dat hij „in weerwil van den spot, waarmee hij om zijn dikte bejegend werd, toch het H. College aan zijn wil wist te onderwerpen." Daar geeft het Rotterdamsche orgaan het volgende bewijs voor aan :

Hij was het, die op het Conclave van 1887 Leo XIII tot Paus deed verkiezen. Weinige maanden voordat het Conclave bijeenkwam, leerden de beide mannen elkander kennen en hoogschatten. **J o a c h i m P e c c i**, bisschop van Perugia (de tegenwoordige Paus), was te Rome gekomen en afgestapt in het huis dat **B a r t o l i n i** bewoonde. Spoedig daarna werd laatstgenoemde ziek en vond hij in **J o a c h i m P e c c i** een trouwen verzorger, met wien hij gedurende den langen duur zijner genezing ongetwijfeld de geheimste gedachten gewisseld heeft over **P i u s I X** en den staatssecretaris **A n t o n e l l i** en het door hem gevolgde stelsel. Sedert stond het bij **B a r t o l i n i** vast, dat niemand zoo zeer geschikt is als **J o a c h i m P e c c i**, om goed te maken, wat de halsstarrigheid van **P i u s I X** bedorven had, en onvermoeid was hij in het Conclave werkzaam voor deze overtuiging.

De slimme *Nieuwe Rotterdammer* schijnt zich dus te verbeelden dat één kardinaal het in zijn macht heeft, een Paus te doen verkiezen ! Zij heeft er blijkbaar niet het minste begrip van, hoe het bij een Pauskeuze toegaat en praat over het conclaaf alsof dit een dameskransje was. Maar het snuggerst is haar opmerking betreffende dat goedmaken van hetgeen Pius IX door zijn halsstarrigheid bedorven had. Gelijk algemeen bekend is heeft onze Heilige Vader in al zijn encyclieken, zijn toespraken en handelingen niets anders gedaan dan de uitspraken van zijn roemrijken voorganger bevestigen en bekrachtigen; en zoowel de *Nieuwe Rotterdammer* als anderen die hetzelfde beweren, zouden dan ook verlegen staan te kijken, indien hun op den man af gevraagd werd wat Leo XIII van het werk zijns „halsstarrigen" voorgangers ongedaan gemaakt heeft. Als Pius IX halsstarrig moet heeten, dan is Leo XIII het stellig niet minder : want ook hij geeft geen tittel of jota toe, waar het de rechten en de belangen der Kerk betreft.

BUITENLAND.

ITALIË.—Wat is natuurlijker, dan dat het huis van Savooie, als machthebber over het ééne Italië uit de Revolutie geboren, in de Revolutie opgegroeid en op de Revolutie steunende, hare verderfelijke beginselen, in consequentie doorgetrokken, eenmaal tegen zich zelf zal gekeerd zien? Weder heeft zich een der voorteekenen daarvan opgedaan.

Onlangs is door eene vereeniging van radicalen te Rome, die zich den naam heeft gegeven van *Guiditta Tavani* (den naam eener vrouw, die wegens moord op haar echtgenoot door de Pauselijke Zouaven werd gefusilleerd) eene vergadering gehouden om den verjaardag hunner club te vieren. De gebruikelijke tirades tegen den Paus zullen wij den lezer sparen. Wij willen slechts wijzen op het feit, dat aan het adres der monarchie de volgende woorden werden uitgebracht:

„Niets zal ons van onze gedragslijn doen afwijken : noch de blonde invloeden, die in de kerken ronddwalen (*zinspeling op Koningin Margaretha*), noch de kwajongens, die rondreizen om zich door een priester te doen zegenen (*zinspeling op den jongen prins Victor Emmanuel*), noch de telegrammen, die Vaticaansche bedoelingen omsluieren (*zinspeling op de dépêche van Koning Humbert aan den burgemeester van Rome*).

Nu zijn deze woorden, die brutaalweg door een radicaal blad zijn gepubliceerd, niet uitgesproken door den een of anderen volksmenner, maar door den afgevaardigde Hector Ferrari, een der „honorabelen", *die trouw aan den Koning en de dynastie hebben gezworen.* Dit heerschap wordt hiervoor niet eens vervolgd ; is het gebrek aan veerkracht of gemis aan moed tegenover de radicalen bij de regeering ?

— De *Figaro* schrijft :

„Het baart veel opzien, dat de hertog van Genua, neef van den Italiaanschen Koning, te Munchen eene wandeling van twee uren met den Pauselijken nuntius heeft gemaakt.

„Dit bericht dat door alle aan het Beiersche hof geaccrediteerde diplomaten overgeseind is, zou wel van zeer groot belang kunnen zijn."

—De *Kreuzzeitung*, het groote conservatieve orgaan van Berlijn, is van oordeel, dat de tegenwoordige toestand duidelijk aantoont, dat er iets aanhangig is in zake de Romeinsche quaestie. Het blad gelooft, dat er ernstig aan eene verzoening tusschen het huis van Savooie en het Pausschap wordt gewerkt.

De *Frankf. Ztg.*, het blad, welks reporter een onderhoud met Crispi had, waarin deze alle bespreking der Romeinsche quaestie te Friedrichsruhe ontkende, bevat thans eene correspondentie uit Rome waarin gezegd wordt, dat Mgr. Galimberti, sedert hij nuntius te Weenen is, niet heeft opgehouden met te Weenen en te Berlijn aan eene tusschenkomst ten gunste van den H. Stoel te werken. De correspondent verklaart voorts, dat tengevolge van Mgr. Galimberti's bezoek aan Bismarck te Kissingen, de Duitsche Keizer geschreven heeft aan den Paus en aan Koning Humbert en in die brieven op eene zeer delicate en gereserveerde wijze op de Romeinsche quaestie heeft gezinspeeld.

Wij willen dit feit niet bespreken, maar er slechts op wijzende, vragen wij of het bericht voorkomende in het Italiaansch blad, de *Roma*, dat de Keizer van Oostenrijk een bezoek bij den Koning van Italië zal komen afleggen, niet den indruk maakt, dat dit zonderling overeenkomt met de geruchten, dat in hooger kringen getracht wordt de Romeinsche quaestie bij te leggen, en in het bijzonder met de bovenvermelde correspondentie der *Frankf. Ztg.* ?

FRANKRIJK.—De heer Flourens, Minister van Buitenlandsche Zaken, heeft aan de begrootings-commissie te kennen gegeven, dat de voorgenomen belasting op vreemdelingen eene schending zal zijn der internationale verplichtingen.

— Terwijl genoemde commissie den post voor een gezant bij het Vaticaan, voorkomende op de begrooting, verwerpt, — welke verwer-

---

God hunne knieën zal zien buigen ?

Zoo trok ik treurig door het land : indien ik hen een hartelijk en liefderijk woord wilde toespreken, dan werd ik ruw en honend afgewezen ; wilde ik hun van onzen Vader in den Hemel spreken, dan wezen zij mij op hunne stomme afgodsbeelden : ja nauwelijks ontkwam ik, in den duisteren kerker, den smartelijken dood, waarmede mij hun sombere argwaan bedreigde. Zoo keerde ik tot de eenzaamheid van mijn klooster terug ; maar het was of sedert dien tijd alle vreugde van mij was geweken ; altijd stond mij het beeld van dat ongelukkige volk voor den geest. Ik maakte mijn overste mijne bekommering bekend, en verzocht hem de gunst van nog eenmaal te mogen beproeven of ik niet een redder of helper dier verloren schapen kon worden.

Het verlof daartoe werd mij gereedelijk gegeven ; doch toen ook moest ik de zwakheid en onbestendigheid van het menschelijk hart ondervinden ; ik begon in mijn besluit te wankelen en beefde terug wanneer ik aan de mij dreigende gevaren dacht ; ja, zoo ver ging ik, zelfs in mijne wankelmoedigheid, dat ik vergat dat de wil van mijn' overste de wil van God is, dat ik durfde twijfelen of het Gode wel aangenaam ware, dat ik in mijn godvruchtig voornemen volhardde. Doch God had het wonderbaar geschikt. Die gestadige inwendige strijd, welken ik sedert een geruimen tijd had te verduren, had mijn zenuwgestel hevig geschokt; eene geweldige zenuwzinkingskoorts wierp mij op het ziekbed; ik werd al erger en erger ; eindelijk gaven de geneesheeren alle hoop op mijn gestel op, en op zekeren morgen verklaarden zij mij, dat ik de zon wel niet zou zien ondergaan. Treurig stonden al mijne medebroeders rondom mijn ziekbed; ook gij, mijne medebroeders, waart daarbij tegenwoordig. Gij weet het, hoezeer ik door de verklaring der geneesheeren verschrikt was. Zoo stond ik dan op het punt, om voor den eeuwigen Rechter van al mijne daden te verschijnen, en toch gevoelde ik, dat ik nog niet bereid was te vertrekken ; helaas ! ik had nog zooveel kwaads te herstellen, ik wenschte nog boetvaardigheid te doen over zoovele zonden, die ik had bedreven. Toen sloot ik mijne oogen en bleef een uur lang beweegloos liggen; gij meendet dat ik sliep, maar ik bad; uit het diepste van mijn gemoed smeekte ik mijn Verlosser, dat Hij, indien zulks met Zijn H. Wil niet streed, mij nog niet van deze aarde wegneme maar nog een tijd van boetvaardigheid geven zou. Ja, toen deed ik Hem ook de gelofte, dat ik de levendagen, welke Hij mij zou vergunnen, zou besteden, om het ongelukkige volk van den Libanon Zijn Goddelijk woord te verkondigen. Ik viel toen in een diepen slaap, en zie, toen ik ontwaakte, gevoelde ik mij wonderbaar versterkt en nieuwe kracht en nieuw leven door mijne aderen stromen, en ik beschouwde zulks als een onfeilbaar teeken, dat God mijn gebed verhoord en het Offer van mijn leven tot verheerlijking van Zijnen naam onder de heidenen, had aangenomen. Weldra was ik volkomen hersteld ; doch onze Overste, het woord des Meesters gedachtig : *wees eenvoudig als de duif en listig als de slang*, begreep dat het niet raadzaam ware, dat ik mij, gelijk vroeger, als een weerloos schaap onder de wolven zou begeven : hij gaf mij U, mijn lieve broeders, als medegezellen op den gevaarlijken tocht mede, en beval ons, als Oostersche kooplieden verkleed, naar het gebergte te reizen ! O, mijne vrienden, mijn hart springt op van vreugde als ik bedenk, dat wij weldra voor den naam van Jezus zullen strijden, en, Hij alleen weet het, ook misschien veel te lijden te zullen hebben. Welaan dan, moed gevat. De oogst is groot, wij zijn slechts weinige arbeiders, maar Hij, die van het mosterdzaadje een hoogen boom maakt, waarin de vogelen des Hemels komen nestelen, zal ongetwijfeld onze pogingen zegenen, gelijk ik U zegen : In den naam des Vaders, en des Zoons, en des H. Geestes." "Amen," antwoordden de godvruchtige zendelingen en opnieuw wierpen zij zich voor het gezegende beeld des Verlossers neder en baden Hem vurig, dat Hij in hun moeielijk werk met hen zoude zijn.

ping het ontslag van den voorzitter dier commissie, den heer Casimir Perier. ten gevolge had, keurt de Kamer van Afgevaardigden een voorstel goed om een pensioen toe te kennen aan hen, die bij de revolutie van 48 verwonden werden.

Wat anders te verwachten van het radicale Frankrijk?

— De bestaande scheuring tusschen de regeering en de radicale partij wordt door het *Journal des Débats* als van zeer ernstigen aard beschouwd.

Er wordt beweerd, dat de regeering er op uit is om generaal Boulanger te verwijderen, op aandrang van den heer Herbette, Fransch gezant te Berlijn; en de radicalen dringen er op aan dat de oud-Minister van Oorlog zijn ontslag neme en zich verkiesbaar stelle als lid van de Kamer van Afgevaardigden, waar hij zich een hoogere betrekking verzekeren zal.

— Het Caffarel-Wilson-schandaal houdt de gemoederen nog steeds bezig. Eene commissie ter onderzoeking van die zaak is gevormd; welke commissie de heer Rouvier noodeloos acht. Voor die commissie het woord voerende, verklaarde de Premier geen Kabinets-quaestie te willen maken van het onderzoek naar de betrokkenheid van den heer Wilson in dat schandaal. De heer Rouvier sprak den heer Wilson vrij van allen blaam: alleen erkent hij dat deze onvoorzichtig was. De commissie heeft echter haar verslag ingediend en het strafgeding tegen Caffarel is begonnen. De gedaagde erkent mevrouw Limousin geholpen te hebben maar dit alleen uit vriendschap en niet om geldelijke belooning. Tevens ontkent Caffarel de mobilisatie-plannen geopenbaard te hebben.

De heer Wilson schijnt vrij te zijn van de hem ten laste gelegde beschuldigingen.

—Bij zijn terugkomst te Parijs heeft de Graaf van Munster, Duitsch gezant in Frankrijk, den Minister van Buitenlandsche Zaken, den heer Flourens, de verzekering gegeven van de vredelievende gevoelens van de Duitsche Regeering jegens Frankrijk.

BELGIË. — De Vlaamsche beweging in België heeft een nieuwen triomf behaald: de koning heeft Vlaamsch gesproken. Onlangs had nl. de gala-vertooning plaats in den nieuwen Vlaamschen Schouwburg te Brussel. Burgemeester Buls ontving het koningspaar met eene Vlaamsche welkomstrede, waarop de koning in dezelfde taal antwoordde. De koning dankte ook namens de koningin voor 's burgemeesters woorden.

Ik weet, zeide de koning. hoe groot en schoon de glans is, die onze Vlaamsche letteren verspreiden, en de letteren vormen een der schoonste eerekransen voor de volken. Wat hem vooral gelukkig maakte, was dat de nationale letterkunde in eere werd gehouden in de hoofdstad, omdat de voorspoed des lands verbonden is met dien der hoofdstad. De kennis van vreemde talen is onmisbaar bij den aangroei der buitenlandsche betrekkingen; maar terzelfder tijd *is het onze plicht de taal te kennen, die onze voorouders spraken* (*Toejuichingen*). Wij moeten ons niet bij het gebruik van ééne enkele taal bepalen. Heel terecht zeide de heer burgemeester: *Eigen kunst, eigen leven.* De Vlaamsche schouwburg zal bijdragen tot de grootheid van het vaderland. Hij zal de onsterfelijke helden onzer geschiedenis doen kennen en hunne onvergankelijke voorbeelden leeren vereeren (*Toejuichingen*). Z. M. zeide gelukkig te zijn de plechtigheid in den schoonen schouwburg bij te wonen. Het zal de laatste keer niet zijn; „want ik houd er aan u te bewijzen, dat men op mijne verkleefdheid voor de roemrijke Vlaamsche letteren rekenen kan."

Daar ontstond een geestdrift, een gejuich! Iedereen stond recht. De tonen der *Brabançonne* van het orkest werden overstemd door het gejubel der menigte. Toen het koningspaar naar het paleis terugkeerde, begonnen de huldebetuigingen opnieuw. De geheele wijk was op de been om den koning en de koningin toe te juichen,

Menigeen zal het verwonderen, dat de Belgische vorst plotseling zoo Vlaamsch is geworden; hij, die de taal van drie vijfde des volks zeer slecht sprak, spreekt nu met zuiver accent Nederduitsch? Te Brugge moest onlangs bij de inhuldiging van het standbeeld van Breydel en de Coninck de koning in het Fransch worden toegesproken, opdat hij in het Fransch zou kunnen antwoorden! — Nu, juist dit geval, dat door de Vlaamsche bladen vrij sterk werd afgekeurd, schijnt den doorslag te hebben gegeven. De koning heeft thans moeten toegeven aan de machtige beweging, die de volkstaal recht wil verschaffen, naast de regeeringstaal, en het weder goed gemaakt. Als de Vlaamsche bladen er nu maar bijvoegden, dat de koning zijne redevoering heeft *gelezen* en niet geïmproviseerd, dan zou menigeen niet denken, dat de koning wel Vlaamsch kende, maar het niet wilde spreken.

DUITSCHLAND. — Bij de voorstelling in het théatre Friedaich-Wilhelmstadt van een stuk getiteld: *In Wort und Bild* hebben te Berlijn ongeregeldheden plaats gehad. Het verschijnen van een acteur, die de rol van Fransch generaal vervulde en generaal Boulanger nabootste, veroorzaakte van den kant der toeschouwers gefluit. De artist werd verhinderd om de bekende coupletten: *En revenant de la revue* te zingen. Op uitnoodiging van den directeur juichte het publiek bij het einde der voorstelling de eenheid van het Duitsche Rijk toe.

— De ziekte van den kroonprins begint een wending te nemen, die voorzeker niet geheel zorgeloos wordt aangezien. Een nieuw gezwel, dat zich heeft voorgedaan, is te diep in de keel om door den mond geopereerd te kunnen worden. Volgens berichten van dr. Maeckenzie zal daartoe eene insnijding in den hals noodig zijn.

Bij dezen ongunstigen toestand van den kroonprins zitten vooral de liberalen in verlegenheid. Zij speculeerden reeds op den dood des ouden keizers [hetgeen niet zeer edel is], daar zij weten dat de kroonprins volstrekt niet een vereerder is van Bismarck; en hieruit, benevens uit het feit, dat hij niet zeer geloovig is, meenen zij te moeten afleiden, dat hij liberale simpathiën heeft. Zij zitten dus in grooten angst, dat de kroonprins wellicht zou overlijden, hetgeen binnen een niet groot tijdsverloop den jongen prins Wilhelm keizer zou doen worden, een vooruitzicht, dat hun alles behalve toelacht, daar de jonge prins in tegenstelling met zijn vader één is met Bismarck's politieke richting. Dit is ook de reden, waarom de liberalen hem zoo ongaarne zien optreden als vertegenwoordiger des keizers bij openbare gelegenheden.

RUSLAND.-Het *Journal de St. Petersbourg* zegt, naar aanleiding van een artikel der *Norddeutsche Allg. Ztg.* over Crispi, dat ongetwijfeld alle regeeringen zonder uitzondering en de meerderheid der volkeren den vrede willen; deze berust op de eerbiediging van aller rechten en is gewaarborgd in de volkenrechtelijke verdragen. Alles wat de strekking heeft als een nadere verzekering des vredes te worden aangezien, moet uitsluitend ten doel hebben de handhaving en, waar het geschonden is, het herstel van het publieke recht.

— De heer de Giers heeft de Russische regeering officieel verontschuldigd ten opzichte van de oorlogzuchtige termen, waarin de Grootvorst Nicolaas zich kort geleden uitgelaten heeft met betrekking tot Frankrijk.

ENGELAND. — In het Vereenigd Koninkrijk heeft zich eene nieuwe, hoogst belangrijke quaestie voorgedaan. De bewoners van Wales, afstammelingen van de oude Kelten, eischen scheiding van Kerk en Staat. Tot dusverre zijn zij verplicht met hunne tiende-penningen de geestelijken te onderhouden der Anglikaansche Staatskerk; geestelijken, die eene hun vreemde taal spreken, — eene kerk, die niet de hunne is. De bewoners van Wales hebben Gladstone verzocht in zijn program de scheiding van Kerk en Staat op te nemen, en deze zal dit hoogstwaarschijnlijk doen, daar het met zijne beginselen overeenkomt. En dit zal waarschijnlijk slechts een voorspel zijn. Is deze hunne eisch eenmaal bevredigd, dan zullen de Wales wel evenals de Ieren *home-rule* eischen.

Hunne houding, hunne taal, de maatregelen, die zij nemen om zich te organiseeren, laten daaromtrent nauwelijks twijfel bestaan. Wanneer de Schotten later hetzelfde gaan doen, zal de profetie zijn uitgekomen van den heer Gladstone, die sedert eenigen tijd de verdeeling van het Vereenigd Koninkrijk voorspelde, in even zoovele autonomistische provinciën als het thans rassen en talen telt.

ZWITSERLAND. — Zwitserland zal een Katholieke universiteit krijgen. Te Freiburg is eene vergadering gehouden van de voornaamste Katholieken die onder voorzitterschap van den om zijne welsprekendheid beroemden Mgr. Mermillod beraadslaagd hebben omtrent de oprichting eener Katholieke hoogeschool, te vestigen in die stad. De kosten werden op ongeveer zestien millioen francs begroot: vijf millioen daarvan zijn reeds verzekerd.

Voorzeker een nieuw, een schitterend bewijs van den nooit stilstaanden bloei onzer H. Kerk.

V. S. VAN N.-AMERIKA. — Ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan der Amerikaansche constitutie, heeft kardinaal Gibbons, aartsbisschop van Baltimore, in tegenwoordigheid van den president der Vereenigde Staten, tal van andere hooge autoriteiten en minstens 30 duizend burgers, het volgende gebed uitgesproken:

„Almachtige, oneindig rechtvaardige en wijze God, in Wiens naam alle wettige macht wordt uitgeoefend, elke wet bevestigd, elke rechtspraak gegeven wordt, wij bidden U, met den geest van raad en sterkte den president der Vereenigde Staten bij te staan.

„Geef, dat zijn bestuur altijd overeenkomstig de wetten der rechtvaardigheid door hem worde uitgeoefend; dat het in de hoogste mate nuttig zij voor Uw volk, welke belangen hij vertegenwoordigt, door zijn zorg om den eerbied voor de deugd en den godsdienst aan te moedigen, door zijn waakzaamheid, welke rechtvaardigheid en barmhartigheid weet te vereenigen voor de uitvoering der wetten en voor het afweren van zedeloosheid.

„Dat Uwe Goddelijke wijsheid door haar licht de beraadslagingen leide van het Congres; dat de arbeid en de wetten, die zullen voorgesteld worden, door Uw licht mogen bestraald worden, opdat de vrede worde gehandhaafd, de nationale welvaart toeneme, de nijverheid moge aangemoedigd worden; opdat de geest van gematigdheid gehandhaafd, de nuttige kennis onder ons ontwikkeld en de weldaad van gelijke vrijheid voor allen steeds bij ons bewaard blijve.

„Wij bidden U voor de rechters, de magistraatspersonen en voor alle ambtenaren, die voor het algemeen belang te waken hebben, opdat ieder van hen door de hulp Uwer machtige bescherming op gelukkige en onberispelijke wijze de plichten van zijn ambt vervulle. Wij bidden U bijzonder voor onze rechters van het hooge gerechtshof, opdat zij de wetten volgens de regelen van onpartijdige gerechtigheid mogen verklaren.

„Geef, dat zij altijd de getrouwe wachters zijn van den tempel der Grondwet, aan welks stichting en plechtige toewijding aan de belangen van ons land wij door de feestviering van dezen dag herinnerd worden. Dat zij als waakzame onomkoopbare schildwachten altijd de poorten mogen bewaken, om dien tempel voor ontheiliging en elke vijandige aanranding te bewaren.

„Moge het roemrijke document onzer burgelijke rechten diep in het hart en het geheugen des volks gedrukt worden! Dat het doordringe tot op den bodem der ziel van het aangroeiend geslacht, om het heilige vuur der vaderlandsliefde te onderhouden! Dat het de band zij, die in een nationale broederschap de verschillende volkeren, die zich in ons midden komen vestigen, rangschikke en bevestige! Moge de eerbied, welke die Constitutie wordt toegedragen, strekken om de maatschappelijke orde te bevestigen en zij zelve op die wijze voor ons en de geslachten, die na ons komen, een beschermend schild zijn, opdat de voorspoed, welken wij genieten, nooit van ons worde weggenomen!

„Geef, o Heer, dat onze Republiek, met welke, wat haar stoffelijken rijkdom en de toename van haar bevolking aangaat, geen andere Staat ter wereld kan wedijveren, onder de leiding Uwer Voorzienigheid eveneens waardig moge zijn voor alle natiën als voorbeeld te worden aangehaald wegens de wijze waarop zij de vrijheid weet te bewaren zonder losbandigheid en het gezag weet uit te oefenen zonder despotisme.

„Eindelijk bevelen wij aan Uwe oneindige Barmhartigheid al onze broeders en medeburgers aan, die de Vereenigde Staten bewonen. Dat zij mogen toenemen in de kennis van Uwe driewerf heilige wet en door het onderhouden daarvan zelven mogen geheiligd worden! Dat zij deze eenheid mogen behouden en dien vrede mogen bewaren, welke de aarde niet geven kan, opdat zij, na de goederen van dit leven genoten te hebben, aan het eeuwige geluk mogen deelachtig worden!"

—Met de verkiezingen van leden voor het Congres is een aanvang genomen.

— Op eene wonderbare wijze ontsnapte te Arkansas een spoortrein, waarin de President Cleveland reisde, bij het overgaan van een brug, die in brand stond.

VENEZUELA.—In het *Diario de La Guaira* komt het volgende voor: "*Een lekker hapje.*—De zaak *Henriette-Joséphine* heeft aan het land acht duizend pond sterling gekost, welk bedrag in zeer goede muntspecie voor den Britschen gelastigde is gebracht, die het in ontvangst is komen nemen."

[*De Vrymoedige*].

Poncio Pilato na Viena.

(LEYENDA).

(*Siguimentoe.*)

Ja bo ta mira, toer augurio (senjal) tabata favorable.

Mi a jega Jerusalem, mi a toema posesión di Pretorio coe solemnidad i mi a ordena un gran festa oenda mi a conbida Tetrarca di Hudea, Pontifice i Prins di sacerdotenan. Ningun di mi conbidadonan no a bini, i esai tabata pa mi un ofensa horrible. Algun dia despues e Tetrarca a haci mi e fabor di doena mi un bisjita coe un aire serio i disimulá. El a doena mi su excusa bisando koe nan religión no ta permiti nan sinta na nos mesa ni haci libacion (bebe salur) coe pagano nan. Mi a kere koe mi mester a acepta un disculpa asina coe indulgencia; ma fo di e dia ai e vencidocan (es nan koe a perde den guera) a declaranan enemigoe di vencedornan (es nan koe a gana).

N'e tempoe aja Jerusalem tabata stad conquistá di mas difícil di goberna den mundoe; pueblo tabata asina borotar, koe cada dia mi tabata spera un revolucion rebenta den nan. Pa tene nan ketoe solamente mi tabata conta coe un Centurion i un man jen di soldá. Mi a scirbi Prefecto di Siria p'e manda mi algun judanza di tropa, i el a responde mi koe apena e tabatin basta p'é mes. ¡ Ai, ta un desgracia koe Imperio ta asina grandi, pasobra nos tin mas conquista (tera ganá) koe soldá!

Den toer e noticianan koe tabata coeri rond di mi Pretorio, tabatin un koe mi a pone atencion particular n'é. Den pueblo nan tabata papia i mi agente secretoenan tabata bisa mi, koe den Galilea a parse un hoben koe tabatin palabra koe tabata encanta hende i jen di santidad i koe su coestumber tabata di mas nobel i di mas austero (streng); i k'e tabata camna den hinter stad i na plaja di lago, predica un lei nobo, na nomber di e Dios koe a mandele. Na coemenzamentoe mi a kere koe e homber

aí tabatin intencion di lamta pueblo contra nos i koe su predicasjinan tabata prepara un revolución. Ma pronto toer mi miedoe a kita. HESUS NAZARENO tabata papia más manera enemigoe di romano koe manera amigoe di hudioenan. Un dia mi tabata pasa den mi wagen meimei di e gran plaza pública di Siloé; tabatin aí un jenamentoe di hende masjá grandi; i meimei di e multitud di hende mi a mira un homber moza koe tabata apojar contra un paloe i tabata papia masjá sosegar coe e muchedumbre di hende. Nan a bisa mi koe tabata Hesus. i sin ningun trabao lo mi por a rai esaí, pasobra é tabata masjá diferente di toer e otro hendenan koe tabata scuchele. E tabata parce di trinta anja: su cabei i su barba blond tabata doena su cara un parcementoe manera di luz. Nunca mi a mira un miramentoe mas dusji ni un cara mas sosegá: esta un contraste é tabata haci meimei di esnan koe tabata tendele, koe nan barba pretoe i nan coló brein! Pa miedoe di stroba su palabra coe mi presencia, mi a sigui mi paseo i mi a haci un senja na mi secretario p'é bruha den e hende nan i e bai scucha. Mi secretario su nomber tabata Manlio, i tabata nietoe di e cabes di conspiradornan koe tabata warda Catilina den campo di Etruria. Tabata hopi tem caba koe Manlio tabata biba na Hudea. E tabata papia lenga hebreus perfectamente bon, é tabata stima mi i mi por a confia riba djé. Ora mi a bolbe na Pretorio mi a haja Manlio i el a conta mi kiko Hesus a papia na Siloé. Nunca mi a tende den Portico. ni mi a leza nunca den boeki di hende sabinan, nada koe por ta compará coe e maxima nan koe Manlio a tende. Un di e hudioe rebeldenan. koe tin hopi den Jeruzalem, a puntra Hesus si tabata permitir di paga belaste na César, i Hesus a responde: *Doena na César kiko ta di César, i na Dios kiko ta di Dios!*

Di aí ta sali e gran libertad koe mi a permiti n'e Nazareno; sin duda mi tabatin poder di laga cohé, foi su promé discurso, barké den un galera, i mandé na Ponto: ma asina mi tabata kere koe lo mi a obra contra husticia i bon sintí romano. E homber akí no tabata revolucionario ni rebelde; tal bez sin esabi mi a doené mi proteccion: é por a haci, papia, reuni pueblo, jena hinter un plaza coe su scuchadonan, forma un legion di dicipel. laga nan siguié na lago. den disierto i riba ceroe; nunca ni un orden di Pretorio a stroba ni e predicadó ni tendedónan. I si algun dia; mara diosnan por kita e presagio-aki! si algun dia religion di nos majornan cai dilanti religion di Hesus, sigur lo ta motiboe di su tolerancia koe noble Roma lo cai den su graf promé koe tempoe; i ami, desgraciado koe mi ta! lo mi a sirbi di instrumento pa kiko Cristiannan ta jama Providencia i nos ta jama Destino.

Ma e gran libertad koe Hesus tabata haja foi mi proteccion tabata terge e hudioenan, no esnan di pueblo, ma e ricoe i poderosonan. Ta berdad koe Hesus no tabata haci muchoe caso di esakinan, i pa mi e conducta-ai tabata un razon política mas pa mi laga e Nazareno liber pa papia. *Escriba i Fariseonan, é* tabata bisa, *bosonan ta raza di culebra, graf blantjá!* Algun otro bé é tabata ataca di un manera marga, e limosna orgulloso di Publicanonan i é tabata bisa koe e ofrenda koe e pober viuda tabata doena na secretoe, tabata muchoe mas precioso na wowo di Dios. Cada dia nan tabata trece keho nobo contra e insolencia di Hesus; mi tabata ricibi e comisionadonan koe tabata bin pone nan keho. na pia di mi tribnnal. Nan tabata bisa mi koe algun desgracia lo sosode coe Hesus; koe lo no tabata di promé bé koe Jeruzalem a piedra (mata coe piedra) esnan koe tabata jama nan mes profeta, i si Pretorio nenga di haci husticia lo nan bai keha cerca Emperador.

Mi mes, sí, mi mes a mira esai padilanti. Mi a manda pa Cesar e noticianan di coestumber i galera *Totemaida* a hiba nan na Roma. Senado a aproba mi conducta; ma nan a nenga di manda mi e forza harmá koe mi tabata pidi, o a lo menos, nan tabata haci mi spera koe lo nan aumenta garnizoen di Jeruzalem asina pres guerra coe Partonan caba. Esaí tabata mescos koe tenemi contentoe coe un speranza masjá aleu, pasobra guerra coe Partonan no ta caba nunca den nos.

Como mi tabata mucho zwak pa mi stop un revolucion, mi a resolve di toema un medida pa bolbe pone orde den stad, sin rebaha dignidad di Pretorio coe mucho concesion. Mi a manda *Hesus Nazareno* parce dilanti mi tribunal.

El a buige na presencia di e hibadó di mi orde i el a presenta un be den Pretorio.

O Albino! awe koe edad a slap e veernan di mi curpa. i koe por nada mi carni ta pidi un poco di forza i valor na mi sanguer koe a bira frioe, mi no ta admira si Pilato tembla algun bé: ma e tem ajá mi tabata moza i sanguer spanjó bruhá coe sanguer romana tabata corre den mi vena: mi tabata duroe pa toer sentimentoe pueril [di mucha]. Ora mi a mira e Nazareno drenta den mi paleis. camina mi tabata keire bai bini. a parce mi koe un manoe di heroe a clabami riba e vloer di marmer: a parce manera mi a tende e pilánan i e escudo di koper dorar nan consagrá na César, krak. E Nazareno tabata moestra den hinter su curpa e sociegoe dusji di inocencia; el a keda para ora el a mirami i coe un senjal masjá simpel el a haci mi comprende: "Ata mi akí caba". Coe un admiracion bruhá coe terror mi a para admira algun tem e forma di homber extraordinari-aí. desconoci na toer nos tau di esculternan. koe a doena un forma i un cara na toer nos dios i toer nos héroenan.

(*E lo sigui*).

LAATSTE BERICHT.

Aan de hedenmorgen ontvangen Nederl. couranten ontleenen wij het volgende:

Mgr. H. A. JOOSTEN

heeft de bulle ontvangen en aangenomen. waarbij Z. H. de Paus hem heeft benoemd tot vicaris apostolicus van Curaçao, met de waardigheid van titulair-bisschop van Marciana (een suffragaanzetel van uit de geschiedenis van den H. Nicolaas algemeen bekende kerk van Myra).

ADVERTENTIEN.

GETROUWD.

H. P. Henriquez

EN

S. E. Albertijn.

Algemeene kennisgeving.

Curaçao 17 November 1887.

Voor de vele bewijzen van deelneming bij ons huwelijk ondervonden, betuigen wij onzen hartelijken dank.

H. P. HENRIQUEZ.
S. E. ALBERTIJN.

Curaçao, 19 November 1887.

INTERNATIONALE TENTOONSTELLING TE Barcelona in Spanje.

De Commissie voor de inzending van voortbrengselen uit de kolonie Curaçao naar de aanstaande tentoonstelling te Barcelona in Spanje vestigt op nieuw de aandacht van kooplieden, planters en alle andere belangstellenden op de gelegenheid, die er nog bestaat tot het doen van inzendingen, daar genoemde tentoonstelling in het voorjaar van 1888 zal worden geopend.

De leden dezer commissie zijn steeds bereid tot het geven van de noodige inlichtingen en tot het in ontvangst nemen van het hetgeen men wenscht tentoonstellen.

Curaçao, 10 November 1887.

De Voorzitter,
HERMAN C. HENRIQUEZ.
De Secretaris,
Mr. R. M. RIBBIUS.

Aprovecha ocasion

P. C. GORSIRA

Otrabanda, Breedestraat, No. 150.

Pa desocupa un poco su pakoes, ta ofrece na venta á kontant su mercancíanan pa partida, na prijs barata i razonable.

INTERNATIONALE TENTOONSTELLING TE BRUSSEL.

De ondergeteekenden geven hierbij aan belanghebbenden kennis. dat zij zich op den door den Consul van *België* aan den Heer Gouverneur der kolonie te kennen gegeven wensch der Belgische Regering. dat *Curaçao* zal deelnemen aan de groote internationale tentoonstelling van wetenschap en nijverheid. die in Mei 1888 te *Brussel* zal worden geopend. op verzoek van den Gouverneur in Commissie hebben gesteld. om de kolonie Curaçao. door eene zoo volledig mogelijk inzending van de artikelen harer nijverheid, op die Tentoonstelling te doen vertegenwoordigen.

De ondergeteekenden vermeenen daardoor het belang der kolonie te bevorderen en rekenen op den steun van allen. die haren vooruitgang en bloei ter harte nemen.

Zij zijn bereid tot het geven van de noodige inlichtingen en tot het in ontvangst nemen van de in te zenden voorwerpen.

Curaçao, den 17n November 1887.

G. A. L. VERGUSON.
W. E. BOYE.
A. A. CORREA.
CHS. JUTTING.
G. W. F. HELLMUND.

Willemstads-Apotheek.

(BOTICA ALEMANA)

Una compra accidental y ventajosa nos pone en estado de poder ofrecer al público á precios infimos

Agua Florida

legitima de Lanman & Kemp, Nva. York y de un perfume delicioso;

ALPISTE

fresco y de buena clase y

SAGU

puro y muy nutrimental, en paquetes de medio kilógramo.

Curazao 28 Octubre de 1887.

JONES & BORCHERT.

BOTICA NUEVA.

Coe n'e nomber-aki nos a habri den Caja grandi di Punda un apotheek, na oenda lo tin semper un surtido grandi i frescoe di toer sorto di remedi. koe nos ta bende na major i na detal.

Na toer ora den dia i di anochi público lo haja un despacho pronto i tratoe fini.

Curaçao 1e November 1887.

MEYER & ARAUJO.

Willemstads-Apotheek.

(BOTICA ALEMANA.)

En esta bien surtida botica y droguería se reciben por cada vapor, procedente de los Estados Unidos y de Europa,

MEDICINAS Y DROGAS

frescas, legitimas y puras, que se ofrecen de venta al mayor y al detal á precios moderados y equitativos.

Curazao 28 Octubre de 1887.

JONES & BORCHERT.

UITMUNTEND EN ZUIVER

LIMOESNAP,

dat zich langen tijd goed laat bewaren. uitstekend is voor tafel- en keukengebruik en waarvan men in een oogwenk HEERLIJKE LIMONADE kan maken.

Lekker en verkoelend!

Alsook:

versch gedistilleerd limoengeest.

Te koop in de *Willemstads-apotheek* (*Botica Alemana*) bij

JONES & BORCHERT.

Venta de todos los Perfumistas y Peluqueros de Francia y Estranjeros

La VELOUTINE.

Polvos de Arroz especial

PREPARADO AL BISMUTO

Por CH.les FAY, Perfumista

PARIS, 9, Rue de la Paix, 9, PARIS

ASMA Catarros, Opresiones y las Enfermedades de las Vias respiratorias, se curan con los TUBOS - LEVASSEUR

NEURALGIAS y todas las Molestias nerviosas se curan al instante con las Píldoras anti neurálgicas del Dr. CRONIER.

Exijir el Sello de la Garantía de la Union de los Fabricantes.

Paris: Farmacia ROBIQUET, 23, rue de la Monnaie, y en las principales de las Américas

QUINA LAROCHE

LEGITIMA

De venta en la WILLEMSTADS-APOTHEEK (Botica Alemana).

JONES & BORCHERT.

Curazao 28 Octubre de 1887.

De Katholieke Illustratie.

MET HONDERDEN KEURIGE PLATEN

verschijnt in wekelijksche en maandelijksch uitgave.

12 maandelijksche afleveringen vormen een boekdeel van 416 bladzijden in folio en geven een aangename en wetenschappelijk lectuur.

Met 1e Augustus is zij haar 21ste jaargang ingetreden:

Abonnementsprijs

per jaargang...... fl 3.00
franco........... „ 6,60 Holl. Courant.

Men abonneert zich voor een geheelen jaargang bij de Maatschappij

DE KATHOLIEKE ILLUSTRATIE,

's *Hertogenbosch*

of bij haar agent

Aurelio Alvarez.

(*Tesorero der Union di San José*

ADVERTENCIA.

Es koe ta firma aki-bao ta pone na conocementoe di toer hende, koe, como na su coenucoe *Hato* pusji di mondi, porco i warawara ta duné masjá molestia, lo é larga tira coe bala riba e bestianan-ai for di Dia Luna koe ta bini, pa cual motivo toer terrenonan di e coenucoe lo ta usar pa jagementoe. Na mes tempoe é ta adverti toer hende pa nan percura koe nan bestianan, ni grandi ni chikitoe, no bai riba e terrenonan-ai, pasobra ni é, ni esnan koe ta jage p'é, lo keda responsabel pa danjoe i desgracia, koe por resulta.

Curaçao, 3 November 1887.

LUIS ODUBER.

IMPRENTA DE LA LIBRERI.